

İnsan kaybolur, ateş ağlar!

Kur'ân'da sık sık şu ifade geçer:

وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

“Onlar için elim bir azap vardır.”

Burada geçen **عَذَابٌ أَلِيمٌ (elîm azap)** ifadesi bir **sıfat tamlamasıdır**.

Bu tamlamada **أَلِيمٌ** kelimesi “müteellim”, yani **acı duyan, elem çeken** manasına gelir. Oysa acı duyan ateş değildir; acıyı hisseden insandır. Ateş ne ağlar, ne inler, ne de elem çeker.

Öyleyse Kur'ân neden “**elem çeken insan**” dememiş de “**elemli azap**” demiştir?

Üstad Bediüzzaman hazretleri bu soruya şöyle cevap verir: Bundaki hikmet, azabın

büyüklüğünü göstermek içindir. **عَذَابٌ أَلِيمٌ** ifadesi, şöyle bir sahneyi hayale

tasavvur ettirir: Ateş onların vücutlarını öyle kaplar; cesetlerini öyle ihata eder; içlerine öyle nüfuz eder ki, onların vücutları adeta bir ateş külçesi olur. Onların cesetlerinde, azaptan başka hiç bir şey gözükmez. O cesetlerden fıskıran ahlar ve bağırmalar, azabın kendisinden geldiği zannedilir.

Yani bağırın, inleyen ve müteellim olan sanki **azabın kendisiymiş gibi** görünür.

Bu ifade, cehennem azabının büyüklüğünü insanın kalbine korku salacak bir şekilde anlatır. Çünkü o azap, insanı sadece yakmaz; insanı sarar, kuşatır ve onu adeta bir **azap külçesine çevirir**.

Bir çığlık yükselir... Bir feryat duyulur... Bir inleme gökleri doldurur...

Fakat baktığınızda ateşten başka bir şey göremezsiniz. Ateş bedenini her tarafını öyle kaplamıştır ki, sanki bağırın insan değil **ateşin kendisidir**. Sanki inleyen insan değil **azabın**

kendisidir.

İşte Kur'ân, bu dehşeti anlatmak için azabı şöyle vasfeder:

وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

“Onlar için elim bir azap vardır.”